

un XIC de CONCURS

Poso els peus a la Plaça de braus de Tarragona per primera vegada i veig un castell que semblava impossible de descarregar: un 4/9a! Allò era massa per mi!
La nostra colla va descarregar els tres castells que preferia fer, tot semblava anar perfecte per nosaltres i la meua impressió hauria de ser bona, però...
Vaig veure una competitivitat entre colles que segons la meua opinió a qui més afectava era als més petits. Vaig veure carregar molts castells que no es descarregaven.

Laura Beltrán, *Alias*: La Garriga PT.

Esgarrifat

Tenia molta il·lusió en participar al costat de les millors colles castelleres, en la trobada més important de la temporada. Vaig sentir-me actiu i amb els xics, protagonistes en aquest món casteller. I es que només entrar a la plaça se'm va posar la pell de gallina. Vaig tornar a gaudir dels castells de gamma extra, de l'esforç i en concret, del coratge de la Vella de Valls que va lluitar fins l'última possibilitat per intentar guanyar el concurs. Tot hi durar vuit hores, va valer molt la pena. El proper concurs 2006 ens hem de superar!

Faust Pagès

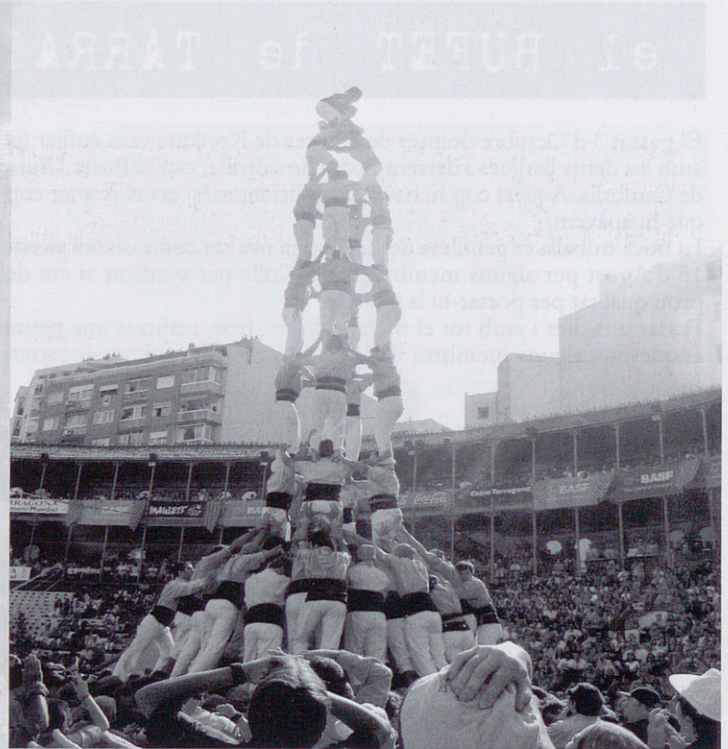
Ep colla!! Torno a ser jo, la gralla, aquell instrument tan inseparable dels castells com les vostres faixes. Avui us escric per explicar-vos com es viu el concurs de Tarragona des de una altres ulls, encara que jo no en tingui...

Ben adormida de bon matí, em van pujar amb la resta d'instruments a l'autocar. La primera gran emoció del dia va ser el concert de roncs i badalls que se sentien sense parar en el viatge cap a Tarragona. El cercavila va ser curt, tot just quan ja deixàvem de fer els característics galls que sempre ens acompanyen al començament, ja ens havíem ubicat.

Entrada a plaça i ja ens assetja la calor!!! Perquè deu ni do la calor que vaig haver d'aguantar..., se m'assecava la canya contínuament! Sort que la meua propietària em cobria a l'ombra de la funda entre les interminables rondes que es van succeir.

Enmig de les coloraines de les camises i la germanor de les colles vaig poder veure castells de totes mides i grandàries, crits de força, cares de patiment, de tan en tant caigudes i fins i tot alguna llagrimeta. El dia va transcórrer amb lentitud i si no hagués estat per les converses que vaig intercanviar amb gralles d'altres grups se m'hauria fet encara molt més feixuc. Està bé el concurs per fer vida social, eh?!

Poc a poc es va anar configurant la classificació amb la colla de

Només entrar a la plaça ja vaig pensar que passaria molta calor (no va ser cap mentida); sort que al final ens va tocar l'ombra. Volia veure el 3 de 10 (no l'he vist mai) i no va poder ser.
Jo vais fer el 5 de 7 amb la Sara (a la torre del cinc).
Les rondes es feien molt i molt llargues i caloroses; sort del senyor de la Coca-cola.

Gemma Domínguez

Vilafranca al capdavant. Però l'orgull dels més vells de Valls no podia deixar perdre l'oportunitat de superar els verds. Malauradament, l'intent de tres de nou que va deixar la plaça en un silenci absolut, va resultar en una victòria per als Vilafranquins ja que no es va arribar a carregar.

Després d'aquesta llarga jornada va arribar el que els nostres estómacs esperaven ansiosament des de feia estona: era l'hora del bufet lliure. Com em va informar colega funda, el sopar era ben variat i cadascú va poder menjar tant i de tot com va voler. La meua propietària no parava de comentar lo bona que era la sípia a l' "ajillo" i només calia veure la cara de golafres que feien alguns menjant els pastissos que hi havia de postres.

Finalment, amb la panxa ben plena, autocar i cap a casa. De camí, però, acudits i xerínola van fer el viatge semblar més curt. Ara ja només queda esperar el revelat de les fotos i un parell d'anyets per repetir l'experiència.

Mentrestant, molta bufera!

Una gralla.

Bàrbara Cros i Esther Melo

